

ΠΟΙΚΙΛΑ
ΚΑΙ
ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο 'Αγγλικός Ύμνος.

Μια παλιά φιλονικία μεταξύ Γάλλων και 'Αγγλων, σχετικώς με την πατρότητα του 'Αγγλικού βασιλικού Ύμνου God save the King (Ο Θεός σώζοι τὸν Βασιλέα) ἀποτελεῖ πάλι θέμα συζητήσεως μεταξύ τῶν Γαλλικῶν καὶ 'Αγγλικῶν Ἔθνων.

Νὰ τί λέγε οἱ Γάλλοι :

Ὅταν ἀνέγρωσε ἀπὸ μιὰ βαρεῖα ἀρρώστεια ὁ μέγας βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος 1μος ἢ κ. νιέ Μπριὸν διευθύντρια τῆς Σχολῆς τοῦ 'Αγίου Κύρου, συνθέσθε ἕνα ποίημα ποὺ ἀρχίζε με τοὺς στίχους : «Ο Θεός σώζοι τὸν βασιλέα...» τὸ ὅποιο ἐμελοποίησε ὁ Λούις. Τότε ὁ διάσημος συνθέτης Χεϊντελ ἔβγαλε νὰ βροικεῖται στὴ Γαλλία, ἄκουσε τὸ τραγούδι, τὸ ἔγραψε καὶ, ὅταν ἐγύρισε σπὴν 'Αγγλία, τὸ πρόσφερε στὸ βασιλέα τῆς Γεώργιο Α'. Ὡς τὴν τελευταία καὶ καλλιτέρα του σύνθεσεν.

Μὰ οἱ 'Αγγλοὶ ἀποκροῦσαν μὲ ἀγανάκτηση αὐτὴ τὴν ἀποφ. Σύμφωνα μ' αὐτοὺς καὶ τὸ τραγούδι καὶ ἡ μουσικὴ τοῦ Ἐθνικοῦ τῶν ἔθνων ὀφείλονται στὸν ποιητὴ Χάρου Κόρρεϋ, φρσικὸ γινὸ τοῦ κόμητος τοῦ Χάλιφαξ. Ἡ μουσικὴ δὲν εἶνε τοῦ Χαιντελ, μὰ κάποιος Σμιθ, γραμματεὺς καὶ ἀντιγραφεὺς τοῦ Χαιντελ τὴ διόρθωσε καὶ ἀπὸ κεῖ προήλθε ἡ σύγχιση.

Ποῖα εἶνε ἡ ἀλήθεια κανεὶς δὲν ξέρει.

Τὰ ἄσεμνα βιβλία

Εἰς ὅλα τὰ κρῆτα τοῦ κόσμου, ὅπου τοῦλάχιστον εἶνε γνωστὴ ἡ ἀνάγκη καὶ ἡ γράφῃ, γράφονται ἄσεμνα βιβλία. Καὶ ὅλες αἱ κυβερνήσεις τοῦ κόσμου ἐσκέφθησαν διάφορα μέτρα διὰ νὰ περιορίσουν τὰ «οκανδαλώδη ἀναγνώσματα».

Ἐνα ὅμως ἀπὸ τὰ πλεόν περιοριστικὰ μέτρα εἶνε καὶ ἐκεῖνο στὸ ὁποῖον κατέφυγεν ἡ Κυβέρνησις τοῦ Ἰερσού.

Εἶχε γεμίσει ὁ τόπος ἐκεῖ ἀπὸ ἄσεμνα βιβλία. Ὅλος ὁ κόσμος ἐφώναζεν ἐναντίον τῶν συγγραφέων καὶ τῶν ἐκδοτῶν, ἀλλὰ καὶ ὁ καθένας κρυφὰ ἀπὸ τὸν ἄλλον ἀγόραζε καὶ ἐδιάβαζε τέτοια βιβλία.

Τότε ἡ Κυβέρνησις ἔβγαλε ἕνα διάταγμα σύμφωνα πρὸς τὸ ὁποῖον οἱ συγγραφεὶς καὶ οἱ ἐκδοτὰ ἄσεμνων βιβλίων θὰ ἐπλήρωναν τὸσον πρὸςτιμον ὅσον ἐκόστιζαν χίλια πεντακόσια ἀντίτυπα τοῦ ἄσεμνου βιβλίου των. Καὶ οἱ μὲν ἐκδοτὰ εἶχαν νὰ πληρώσουν τὸ πρὸςτιμον, μὰ ἀπὸ τοὺς συγγραφεὶς τὴ νὰ πῆρῃ τὸ Κράτος ;

Αὐτοί, ἔλεγε τὸ διάταγμα καὶ γενικὰ ὅποιοι δὲν ἠμποροῦσε νὰ πληρώσῃ τὸ πρὸςτιμον, ἔπρεπε νὰ ἐργασθῇ τέσσερες μῆνες ὡς... νεκροθάφτης !...

Ἄν, τέτοιος νόμος, ἐγίνετο σπὴν Ἑλλάδα... θὰ ἐγέμιζεν ὁ τόπος νεκροθάφτες...

Ἡ γεροντοκόρες τοῦ Σιάμ.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Σιάμ εἶνε, ὅπως φαίνεται, πρακτικοί, μὰ πάρα πολὺ πρακτικοί, ἄνθρωποι. Καὶ καλὰ θὰ ἔκαμαν οἱ Ἐθρῶπαῖοι νὰ ἀντιγράψουν τὰ ἔθιμα τῶν Σιαμέζων, ποὺ ἀπὸ τῆς ἀσφύρας τοῦ γάμου τοῦλάχιστον εἶνε πολὺτιμα !

Σπὴν Ἐθρῶπῃ οἱ ἄγαμοι πληθύνουν ἰδιαιτέρως φόρους, πράγμα ὅμως ποὺ δὲν ἐμποδίζει καθόλου νὰ οαλιζοῦν στὸ ἄρσι τοῦ κόσμου ἡ γεροντοκόρες. Κανεὶς δὲν φροντίζει γι' αὐτῆς, σὲ κανένα μέρος τοῦ κόσμου.

Στὸ Σιάμ ὅμως οἱ ἄνθρωποι φαίνεται νὰ εἶνε πολὺ πονόφθοι γιὰ τὴ φροντίσῃ ἰδιαιτέρως γιὰ τῆς δυστοχημένας γεροντοκόρες, ποὺ παντοῦ ἄλλοθ εἶνε ἀντινείμενο χλευασμοῦ.

Ὅταν λοιπὸν ἕνα κορίτσι περάσῃ τὰ εικοσιπέντε χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ παντρευθῇ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ γράφῃ στὸ «Βασιλικὸ βιβλίον», πράγμα τὸ ὁποῖον σημαίνει ὅτι ἡ Βασιλικὴ οἰκογένεια ἀναλαμβάνει νὰ τῆς βρῇ γαμπρό, σύμφωνα μὲ τὴν κοινωνικὴ τῆς τάξῃ. Καὶ' αὐτὸν τὸν τρόπον διὰν ἕνας ἀνύπαντρος τοῦ Σιάμ περιπέσῃ σὲ ἕνα παρῆπτωμα καὶ καταδικασθῇ ἰποχρεῖται, ἀνὶ νὰ ἐκτίσῃ τὴν ποιή' του, νὰ πῆρῃ μιὰ γεροντοκόρη ἀπὸ τὸ «Βασιλικὸ βιβλίον».

Καὶ ἂν μὲν τὸ παρῆπτωμ εἶνε ἐλαφρὸ ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς, καὶ ἔτσι μπορεῖ νὰ πῆρῃ γυναῖκα κάπως ὑποφερτῆ. Ἄν ὅμως τὸ παρῆπτωμ εἶνε βαρῆ, τότε ἀλλοιμόνθ του ! Εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ πῆρῃ ὅποια κοῦτσόδοντα τοῦ φορτωσοῦν !

Ἴδου τιμωρία ποὺ δὲν πρόβλεψε κανένα ἔθνος τοῦ κόσμου !

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ο Γκαίτε καὶ ἡ Ἰφιγένεια

Ο Γκαίτε προγενεμάτιζε πάντοτε ὀρθος καὶ δασύς ἔγραφεν εἶχε μπροστά του διάφορα ἀριστοτεχνήματα γλυπτικῆς. Ο ἴδιος λέγει ὅτι στὸ διάστημα ποὺ ἔγραφε τὴν «Ἰφιγένεια ἐν Ταύροις» δὲν ἔγραφε οὔτε ἕνα στίχο ἀπὸ τὸ κείμενό τῆς, χωρὶς νὰ κυτάξῃ τὰ ἀγάλματα τῆς Ἑλληνικῆς Τέχνης ποῦχεν ἐμπρὸς του. «Μόνθ ἔτσι, γράφει, θὰ μπορούσα ν' ἀποδόσω πιστὰ τὸν ἑσωτερικὸ χαρακτῆρα τῆς ἡρώιδος μου».

Ο Σίλλερ καὶ ὁ ταμπάκος

Ο Σίλλερ συνήθιζε νὰ ροφᾷ ἄφθονο ταμπάκο καὶ νὰ συχνάξῃ σὲ διάφορες μπῦρες. Τὸ πρόγευμά του καθὼς καὶ τὸ δειπνο του τὸ ἀποτελοῦσαν συνήθως ἕνα κομμάτι χοιρομέρι, μιὰ σαλάτα καὶ δυὸ ποτήρια μπῦρα. Κατὰ τὴν ὥρα τῆς ἐργασίας του εἶχε τὴ συνήθεια νὰ μυρίζῃ κάθε τόσο μερικὰ πολλὰ ὀψιμα, σχεδὸν σάπια μήλα, τὰ ὁποῖα ἐφύλαγε πάντοτε στὰ συρτάρια τοῦ γραφείου του.

Ο Ρακίνας στὸ δρόμο

Ο Ρακίνας στιχοσυγοῦσε περπατώντας στοὺς δρόμους, ἀπήγγελλε δὲ πάντοτε μεγαλοφῶνας τοὺς στίχους του. Διηγοῦνται μάλιστα πὺς κάποτε, τόσο εἶχε παραφερθεῖ ν' ἀπαγγέλλῃ στίχους ἐν μέσῃ ὁδῷ, ὥστε ἄρχισαν νὰ τὸν περιστοιχίζοῦν οἱ διαβάτες, οἱ ὁποῖοι τὸν ἤσαν γιὰ τρελλό.

Ο Ρουσσώ, ὁ Μίλτων, ὁ Βύρων καὶ ἡ Σάνδη.

Ο Ρουσσώ ἔγραφε πάντοτε τὸ πρωτῆ, ὁ Βύρων τὰ μεσάνυχτα καὶ ὁ Μίλτων, ἐπειδὴ ἦταν τυφλός, ὑπαγόρευε σπὴν κόρη του τοὺς στίχους του.

Ἡ Γεωργία Σάνδη ἐργαζότανε 4-5 ὥρες μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Ὅταν κοραφζότανε κἀκνιζε καὶ ἔπινε μόνθ γάλα μὲ ὀλίγο καφέ.

Ο Πασκάλ ἔγραφε πάντοτε σὲ στενὲς ταινίες χαρτί, κλεισμένος στὸ γραφεῖο του, στὸ ὁποῖο δὲν ἔδεδετο κανένα, οὔτε αὐτοὺς ἀκόμα τοὺς συγγενεὶς του καὶ τοὺς στενοὺς φίλους του.

Πὺς ἐργαζότανε ὁ Μπαλζάκ

Ο Μπαλζάκ ἐργαζότανε ἄτακτα σὲ διάφορα μέρη, πότε στὰ καφενεῖα καὶ πότε στὸ σπίτι του. Ἦταν φαγάς καὶ φοβερός κεντηστής. Τὰ χειρόγραφα του ἦσαν γεμάτα διορθώσεις τῆς ὁποῖας ἔκανε τὴν τελευταία στιγμή, ἀκόμα καὶ ὅταν τὰ ἔργα του εἶχαν σταλεῖ στὸ τυπογραφεῖο.

Ο Λούθηρος καὶ τὰ μικρὰ

Ο Λούθηρος ἀγαποῦσε πολὺ τὴ μουσικὴ, τὰ λουλούδια καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ.

Ἐτρωγε λιτὰ, τοῦ ἄρεσε δὲ πάντοτε ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐργασία, νὰ κἀνῃ ἕνα δῶρο μοναχικὸ περιπάτου.

Οἱ ποιητὰ καὶ οἱ γάτοι

Ο φιλόσοφος Καρτέσιος ἔγραφε διαρκῶς ἔσπλαμνος καὶ ἔπινε κονιάκ, ὁ δὲ δραματικὸς συγγραφεὺς Βίκτωρ Σαρδοῦ, ἐνὶ οὐδέμῃ περιπτώσει ἔδεχετο νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ κεφάλι του τὸ μαῦρο βελούδινο σκούφο του ὅταν ἔγραφε...

Ο Μπωντλαίρ, ὁ Γκαίτε καὶ ὁ Φραγκίσκος Κοππέ, εἶνε γνωστοὶ γιὰ τὴν μανία ποὺ εἶχαν μετὰ τῆς γάτες. Δὲν μπορούσαν νὰ ἐργασθοῦν, ἂν δὲν εἶχαν δίπλα τους καὶ μιὰ γατίτσα. Στὸ σπῆτι μάλιστα τοῦ Γκαίτε ἔτρεφαν δώδεκα γατιά, διαλεγμένα ἀπὸ τῆς καλύτερες ῥάτσες, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦσαν τὴν μόνθ συντροφιά καὶ παρηγοριά τοῦ μεγάλου Γάλλου ποιητοῦ.

« Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ. »